

บทนำ
จุดเริ่มต้นของความชั่วร้าย

ปี ค.ศ. 1998 หลังจากการปฏิรูปเศรษฐกิจและเปิดประเทศ เป็นระยะเวลาสิบปี ความคิดของผู้คนก็เริ่มเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นตาม ยุคสมัย ในวันที่ 7 กรกฎาคมปีนั้นเกิดฝนตกหนักทั่วมหานครปักกิ่ง ซึ่งฝนที่ตกครั้งนั้นถือว่าหนักหนาที่สุดในรอบสิบปี และทิ้งร่องรอย ความทรงจำไว้ในใจของใครหลายๆ คน เช่น หลี่เว่ยกั๋ว

สายฝนที่เทกระหน่ำในเวลานั้นทำให้รอบรัศมีห้ากิโลเมตร แถบชานเมืองยากที่จะเห็นเงาของใครสักคน แต่บริเวณอาคารใหญ่ ของโรงพยาบาลประจำตำบลกลับยังมีเสียงผู้คนจ๊อกแจ๊กจ้อแจ อยู่มากมาย เพียงแต่ถูกเสียงลมฝนที่โหมพัดดังกลบจนแทบไม่ได้ยิน กลุ่มยามลาดตระเวนของโรงพยาบาลแห่งนี้กำลังไล่จับหัวขโมยคนหนึ่ง กางเกงของพวกเขาเปียกโชกไปหมด ทุกฝีก้าวที่ออกวิ่งล้วนกินแรง เหมือนถูกถ่วงรั้งด้วยแท่งตะกั่ว เหล่ายามลาดตระเวนต่างเช่นเขี้ยว เคี้ยวฟันด้วยโกรธแค้นเจ้าหัวขโมยที่วิ่งหนีอยู่ตรงหน้า หากไม่ใช่ เพราะมัน พวกเขาก็คงไม่ต้องมาวิ่งตากฝนอยู่อย่างนี้หรอก

หัวขโมยที่กำลังถูกไล่จับผู้นี้คือหลี่เว่ยกั๋ว เป็นหัวขโมยขาเป๋ ที่ไม่ได้คล้องแคล้วปราดเปรี้ยวมากนัก ขณะวิ่งหนีก็ได้ยินเสียงด่าว่าไล่มาจากข้างหลังและเสียงลมหายใจเหนื่อยหอบของตนอยู่เป็นระยะ ฝนที่ตกหนักในครั้งนั้นช่วยเขาไว้อย่างมาก เพราะทำให้เส้นทางเฉอะแฉะไปด้วยดินโคลน พื้นใต้ฝ่าเท้าที่เหยียบย่ำลงไปนั้นก็สูงต่ำไม่เท่ากัน เป็นหลุมลึกบ้างตื้นบ้าง ไม่ว่าจะวิ่งเก่งเพียงใดก็ไม่ได้ทำให้รวดเร็ว ต่างกันเท่าไหรันัก ไม่อย่างนั้นเขาคงถูกจับไปนานแล้ว ขณะที่กำลังวิ่งหนีจนสุดชีวิตนั้นหลี่เว่ยกั๋วรู้สึกราวกับว่าตนได้กลับไปในสมัยที่ยังเป็นวัยรุ่นอีกครั้ง เพราะตั้งแต่ขาขวาเป๋ไปเขาก็ไม่เคยวิ่งได้เร็วเท่านี้อีกเลย เขาเริ่มคิดในใจว่าวันนี้จะหนีการจับกุมพ้นหรือไม่ หากถูกจับแล้วถูกตีหรือทำร้ายร่างกายถือเป็นเรื่องเล็ก แต่หากถูกส่งเข้าคุก ชีวิตเขาก็คงจบสิ้นแต่เพียงเท่านี้ การทำเรื่องร้ายแรงจนมีประวัติต่างพร้อยในบัญชีดำ ทั้งครอบครัวจะโดนดูถูกดูแคลน ไปที่ไหนก็คงไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามองใคร

สายฝนเทกระหน่ำหนักขึ้นเรื่อยๆ หยาดฝนเม็ดใหญ่ที่ตกลงมา ทำให้รู้สึกเจ็บระบมบริเวณศีรษะ หลี่เว่ยกั๋วหันรีหันขวาง เขารู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะปีนกำแพงหนี เพราะตนขาไม่ดีและไม่มีแรงมากพอที่จะดันตัวเองขึ้นไป ไม่ต้องพูดถึงสายฝนที่เทกระหน่ำลงมาอย่างหนัก ในขณะนี้เลยด้วยซ้ำ ทางประตูทางออกของโรงพยาบาลก็ยังไม่เปิด ไม่ได้ใหญ่ ที่นั่นต้องมีคนเฝ้าอยู่แน่นอน ถ้าไปก็เท่ากับเดินเข้าไปติดกับที่วางเอาไว้ หลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ หลี่เว่ยกั๋วก็ตัดสินใจวิ่งไปทางมุมมืดด้านทิศตะวันตก เขารู้ว่ากำแพงแถวนั้นพังลงจนมีช่องโหว่ให้พอจะหนีออกไปได้

หลังจากพุ่งเข้ามาในความมืด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะวิ่งเร็วเกินไป

หรืออย่างไร หลี่เว่ยก็รู้สึกว่าการลุ่มยามลาดตระเวนที่ไล่ตามมาด้านหลัง ได้หายไปแล้ว เพราะนอกจากเสียงสายฝนที่โหมกระหน่ำแล้วหูของเขาก็ไม่ได้ยินเสียงคนเลย เขาคุ่นคิดไปมาโดยไม่มีวิธีแหวจะชะลอฝีเท้าลง ขณะที่กำลังวิ่งอยู่นั้นจู่ๆ พื้นดินที่เท้าซ้ายก้าวลงไปกลับกลายเป็นหลุม ทำให้ขาขวาไม่มีแรงพอที่จะพยุงตัวต่อได้ หลี่เว่ยก็เซล้มไปทางด้านซ้าย หกคะเมนหมุนกลับไปชนประตูบานหนึ่งจนมันเปิดออก

หลี่เว่ยก็วิ่งเข้าไปข้างในห้องห้องหนึ่ง

ห้องที่เขาวิ่งเข้าไปเป็นห้องกิ่งไต้ดิน ธรณีประตูสูงมากจนเขาสะดุดปากเกือบกระแทกพื้นเต็มๆ ตรงประตูมีทางน้ำไหล ทำให้แม้ฝนจะตกหนักแต่น้ำก็ไหลเข้ามาในห้องได้ไม่มากนัก พื้นห้องที่ทำจากซีเมนต์ทำให้หลี่เว่ยก็ล้มลุกไปบนพื้นเย็นเฉียบจนรู้สึกเจ็บร้าวไปถึงกระดูก เขาพยายามยันร่างตนเองขึ้นจากพื้นอย่างยากลำบาก ไม่ได้สนใจว่าที่นี่คือที่ไหน คิดเพียงแต่จะทำอย่างไรให้ตนได้ออกไปโดยเร็วที่สุด แต่ขณะที่ก้าวขาออกไปนั้นเขากลับได้ยินเสียงคนดังขึ้นไม่ไกลจากห้องที่ตนอยู่มากนัก จึงตกใจจนต้องซุกเท้าถอยกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง และรีบปิดประตูที่ตนเองกระแทกใส่เมื่อครู่ ภายในห้องมีตลับขลุ่ยลงฉับพลัน กลิ่นของแอลกอฮอล์ฉุนจนทำให้โพรงจมูกของเขาแสบไปหมด

หลี่เว่ยก็เอาหูแนบประตูเพื่อฟังเสียงด้านนอก ในใจภาวนาให้กลุ่มยามลาดตระเวนไม่เข้ามาค้นที่นี่ แต่ดูเหมือนว่าสวรรค์จะไม่เป็นใจสักเท่าไรหรอก หลังจากภาวนาไปได้ไม่ถึงครึ่งนาทีเขาก็ได้ยินเสียงคนดังอยู่ด้านนอก ด้วยความตกใจเขาก็รีบวิ่งลี้กเข้าไปในห้องอย่างร้อนรนโดยไม่สนใจว่ามีอะไรอยู่บนพื้นบ้าง ทว่าวิ่งไปเพียงห้าหกเมตรก็พลันสะดุดบางอย่างจนล้มลุกไป กระทั่งชนเข้ากับ

ผนังจึงได้หยุด ผนังนั้นช่างแข็งและเย็นเฉียบ หลี่เว่ยกั้วกระแทกอย่างแรงเสียจนต้องกัดฟันขณะหายใจ นี่น่าจะเป็นส่วนที่ลึกที่สุดของห้องแล้ว

ก่อนที่ประตูจะถูกเปิดออก มือของหลี่เว่ยกั้วก็คิดว่าเอาผ้าผืนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ ตัวได้ จึงรีบนำมันมาคลุมศีรษะไว้โดยไม่ทันคำนึงว่ามันคือผ้าอะไร กลิ่นของผ้านั้นแรงจนเขากลับไม่อยู่ จามออกมาเสียงดังแรงสะเทือนของมันก็ทำให้สมองของหลี่เว่ยกั้วชาไปชั่วขณะ น้ำมูกไหลเข้าปากและน้ำตาก็ไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้ ตอนนั้นเองแสงไฟฉายจากด้านนอกได้สอดเข้ามาภายในห้อง หลี่เว่ยกั้วตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่อมน้ำมูกไว้ในปาก ไม่กล้าแม้แต่จะคายทิ้งหรือกลืนมันลงไป

แสงสว่างจ้าจากไฟฉายสอดไปทั่วห้อง แต่ไม่มีใครก้าวเท้าเข้ามา หลี่เว่ยกั้วได้ยินเสียงคนพูดดังจากทางประตู

"ไปเถอะ มันไม่ได้อยู่ในนี้หรอก บ้าเอ๊ย! ไข่เป่ย์วี่งเร็วชะมัด!"

ชายคนแรกสบถขึ้น

"แกรู้ได้ยังไง มันอาจจะนอนอยู่ในนี้ก็ได้อีก! แยกเข้าไปตรวจดูสิ"

อีกคนเอ่ยตอบ

"แล้วทำไมแกไม่เข้าไปเองวะ เอาแต่สั่งซ้ำ สองไฟดูแล้วก็แค่ศพทั้งนั้น มันจะมีคนอยู่ได้ยังไงวะ ไปเถอะ!" ชายคนแรกพูดขึ้นอีกครั้ง

ปัง! ทันทีที่ประตูถูกปิดลง เสียงบทสนทนา ก็หายไปเช่นกัน ภายในห้องกลับมามืดอีกครั้ง ทิ้งไว้เพียงหลี่เว่ยกั้วที่กำลังมีงงอยู่เล็กน้อย ในใจนึกสงสัย อะไรคือที่พูดว่า 'มีแต่ศพทั้งนั้น' หรือว่า... ที่นี่คือห้องดับจิต!

ในที่สุดเขาก็รู้แล้วว่ากลิ่นฉุนของแอลกอฮอล์ภายในห้องนี้คือ

อะไร รู้แล้วว่าผ้าที่คลุมร่างของตนเองอยู่นั้นน่าจะเป็นผ้าคลุมหน้าศพ
ทำเอาหัวทั้งร่างแข็งที่ออกไปในทันใด

เขายกมือขึ้นมาเกาหน้า รู้สึกคันมาสัปดาห์แล้วเพราะมีคนเป่าลมใส่
อยู่ข้างๆ ทันได้นั้นเขาก็ตกตะลึง คน?

หลี่เว่ยกั๋วเริ่มรู้สึกขาไปทั้งหนึ่งหัว เขาไอเบาๆ หนึ่งครั้งก่อนจะ
หันหน้าไปยังทิศทางที่ลมเป่า แต่เนื่องจากภายในห้องมืดเกินไปจึง
มองไม่เห็นอะไรเลย คราวนี้ลมได้เป่าเข้ามาที่จมูกของเขา จมูกที่
เต็มไปด้วยเหงื่อถูกเป่าจนรู้สึกได้ถึงความเย็นเยือก หลี่เว่ยกั๋ว
พยายามบังคับไม่ให้เสียงของตนสั่น ถามด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาว่า
"ฮะๆ คุณก็อยู่ที่นี้หรือ มาทำอะไรละ"

นอกจากเสียงลมที่พัดลอดเข้ามาจากทางช่องประตูแล้ว ภายในห้อง
ยังคงเงียบสนิท ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ แต่ลมนั้นก็ยังคงเป่าใส่หน้าเขา
ไม่หยุดหย่อน หลี่เว่ยกั๋วรวบรวมความกล้าอยู่สักพักแล้วเอื้อมมือ
ไปยังทิศทางของลมที่เป่ามา มือของเขาไปแตะถูกบางสิ่งที่หึ่งเย็นและ
นุ่มหยุ่น ยิ่งไปกว่านั้นมันยังขยับได้ ขณะที่เขากำลังเดาว่าสิ่งนั้นคืออะไร
ทันได้นั้นเอง...

"อ้อาา!" เสียงร้องแหลมบาดหูดังขึ้นข้างตัวของหลี่เว่ยกั๋วทันที
ก่อนที่มันจะเปลี่ยนเป็นเสียงแหบแห้ง

"แม่จ๋า!" หลี่เว่ยกั๋วตกใจจนร้องออกมาแบบไม่ได้ตั้งใจ พร้อมกับ
โยนผ้าในมือทิ้งแล้ววิ่งล้มลุกคลุกคลานออกห่างจากตรงนั้น

เสียงกรีดร้องอันโศกเศร้าดังอยู่สักพักก็เงียบลง หลี่เว่ยกั๋วนั่งอยู่
บนพื้น สันตะท้านไปทั้งร่างอย่างรุนแรง ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงลุกขึ้นยืน
อย่างช้าๆ เท้ารู้สึกไม่มั่นคงเป็นอย่างมาก มือคลำมั่วซั่วไปบนร่างของ
ตนเองอย่างบ้าคลั่ง เขาค้นเจอกล่องไม้ขีดไฟที่เปียกโชกไปหมดแล้ว

และเพราะมือที่สั้นเทาจึงทำให้ไม้ขีดไฟที่ดึงออกมาแต่ละก้านนั้น ล้วนร่วงหล่นลงไปบนพื้น ในที่สุดเขาก็หยิบไม้ขีดไฟก้านหนึ่งไว้ได้ อย่างมั่นคงแล้วพยายามจุดไฟ แต่จุดอย่างไรก็จุดไม่ติดเพราะหัวไม้ขีดไฟ นั้นสั้นเกินไป

หลี่เว่ยกั้วรวบรวมความกล้าขยับไปด้านข้างไม่กี่ก้าว เหยียบลงไป บนศพที่แข็งที่เอเหล่านั่น ท้องได้เกิดอาการปั่นป่วนอย่างรุนแรง กว่า จะคลำเจอผนังได้นั้นช่างไม่่ง่ายเลย เขาหยิบไม้ขีดไฟขีดไปบนผนัง อย่างงกๆ เงิ่นๆ แต่เป็นเพราะออกแรงมากเกินไปไม้ขีดไฟจึงหัก ก้านที่หนึ่ง ก้านที่สอง ก้านที่สาม หลี่เว่ยกั้วไม่ยอมแพ้ และแล้ว... 'ฟู' เสียงที่รอคอยก็ดังขึ้น เขาจุดไม้ขีดไฟสำเร็จทำให้รอบตัวสว่างขึ้น แสงและเงาถูบวหายไปมา

ขณะที่แสงไฟนั้นกำลังสาดส่อง หลี่เว่ยกั้วก็รู้สึกว่าได้เข้ามา อยู่ในอีกโลกหนึ่ง โลกนี้มีขนาดเพียงไม่กี่นิ้ว โลกที่มองเห็นได้จากแสง อันน้อยนิดของไม้ขีดไฟ เบื้องหลังแสงนั้นยังคงเป็นโลกที่มีมืดมิดอยู่ดี เท้าของเขาล้อมรอบไปด้วยผู้คน บางคนล้มตาและมีใบหน้าที่เย็นชืด และก็มีบางคนที่ยังมีชีวิตและยิ้ม หลี่เว่ยกั้วคิดว่าคนพวกนี้อาจกระโจน เข้าหาเขาได้ทุกเมื่อ สีหน้าของทุกคนล้วนแตกต่างกัน แต่มีเพียงสิ่งเดียว ที่เหมือนกันนั่นก็คือบนร่างของทุกคนถูกคลุมด้วยผ้าสีขาว

แน่นอนว่าคนเหล่านี้ล้วนตายแล้ว หลี่เว่ยกั้วจึงพยายามที่จะ ไม่มองไปยังบรรดาศพ แล้วลากขาที่เปื้อนตะกาวๆ ไปยังตำแหน่งที่ ตนอยู่เมื่อครู่ ไม้ขีดไฟในมือเหลืออยู่เพียงครึ่งก้าน แสงสว่างจุดเล็กๆ จากหัวไม้ขีดไฟท่ามกลางความมืดมิดนั้นไม่ได้ช่วยให้ผู้ที่ถืออยู่ รับรู้ถึงความอบอุ่นเลยสักนิด กลับกันมันยิ่งทำให้เขารู้สึกหนาวเหน็บ มากกว่าเท่าจนเริ่มรู้สึกหายใจลำบากขึ้นมา ด้านหน้าของเขาเป็น

ศพนงิสสาวที่นอนโชว์เรือนร่างอยู่บนพื้น ส่วนผ้าคลุมสีชาวนั้นตกอยู่ที่ข้างกายหล่อน และได้ผ้าสีชาวมืดนั้นมึ่บางสิ่งบางอย่างกำลังขยับเคลื่อนไหวอยู่ มันขยับไปมาอย่างช้าๆ และยิ่งไปกว่านั้นทิศทางที่มันกำลังขยับเข้าหาคือทิศทางที่หลี่เว่ยกั้วกำลังยืนอยู่

เปลวไฟเผาไม้ขีดไฟจนเกือบหมดก้านและมันเริ่มไหม้โดนนิ้วของเธอแล้ว เม็ดเหงื่อที่เย็นเฉียบไหลเข้าตา เขาอดกลั้นกับความปวดแสบปวดร้อนจากเปลวไฟด้วยความกลัวอย่างรุนแรง แต่ความอยากรู้ อยากเห็นที่มีก็ทำให้เขาโน้มตัวเข้าไปคว่ำมูมของผ้าคลุมมึ่มนั้นแล้ว กระซอกมันออกเต็มแรง เมื่อหลี่เว่ยกั้วเห็นสิ่งที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมก็ร้องตะโกนด้วยความตกใจ

"ฮ้า!"

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น หลี่เว่ยกั้วก็ได้ยื่นหัวลับๆ ล่อๆ ออกมาจากห้องดับจิต ด้านนอกฝนยังคงตกอยู่ แต่กลุ่มยามลาดตระเวนหายไปแล้ว คงจะไปตามหาเขาอยู่ที่ใดที่หนึ่ง เขามองไปรอบๆ เมื่อไม่พบใครจึงแอบย่อ่งไปที่ริมรั้ว เดินเลาะริมกำแพงไปไม่กี่ก้าว ทันใดนั้นเงาของเขาก็อันตรธานหายไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)